

"Ну світло тут

*Від авторки: іноді
бувають випадки,
повній інформ.*

гарне, так"

*в роботі журналіста
коли при, здавалося б,
ізолюваності*

*повідомлень більше, ніж при гучній події з тисячами гостей і
учасників. Це такий випадок. Прийняла виклик і постараюся
додати свою краплю в один великий мистецький "сосуд"!*

Що спільного у ворона і письменного стола? Відповісти на це питання так само не легко, як і пояснити іноземцю, яким чином українці виживають на свою мінімальну заробітну платню. Кажуть, що на перше питання відповідь можуть дати лише хворі на шизофренію... Але ж, пам'ятаєте, так, що українці живуть на ту платню, яка для іноземця здається не краще за шизофренічні схильності? Виставка «Сосуд» Жаннети Соловйової та Олени Кудінової підсвідомо якраз і викликає те питання про птаха і стіл. Яким чином вирішили поєднати в один виставковий сюжет два протилежні проекти? Відповіли? Вітаю, ви шизофренік! Або вирішуйте самі, радіти новині чи ні. Але майте на увазі, я заздрю!

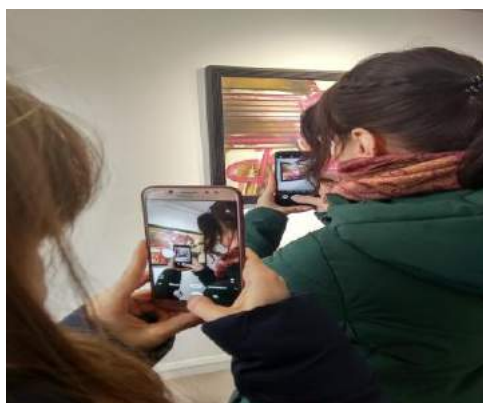
Що ж, до відвідування виставки навіть і уявлення не було про дуетне значення слова з назви робіт мисткинь. Розуміння потекло по сосудам лише після ознайомлення з об'єктами виставки. Це ж так круто! Це те, за чим і вартує йти на культурні заходи. Спрацювало! Ефект у глядача авторкам вдалося викликати.

У галереї окрім купки студентів, її працівника і ще одного загадкового (ні) відвідувача наче відчувалася присутність ще когось... В кутку, наче контролюючи все навкруги, стояв цікавий і живий представник задумки мисткинь - Мислитель. Відчуття, ніби ті поділилися з ним дрібкою себе, дали очі і спостерігали за всім власноруч. Він такий собі "бать", який тримає під своїм крилом інших дітей Жаннети та Олени.

Не менш привабливою і дуже влучною була та посудина, яка символізувала ситість.

Так, замість голови у ситих живіт, який невпинно росте і відповідає за ту статусність, яку в народі називають жиром. Але не все так просто. Настільки, що на чергове запитання "Ну як вам?" пролунала відповідь "Ну світло тут гарне, так". І мова не про експонати, а про окрему кімнату виставкового холу. Викочені очі тієї купки студентів підштовхнули до того, аби запитати викладача, що означає одна з картин і до чого тут плечики/тремпель/вішалка (наче всі варіанти легендарного предмету суперечок перераховано). Протяжне хорове "ааааа" красномовно охарактеризувало пояснення.

Мисткині самі того не розуміючи створили формулу і перетворили людей навкруги своєї виставки у її предмети. У сосуди, які наповнилися новими значеннями. Гарним світлом засяяла не тільки та кімнатка.

